

klopi. Nad mojo glavo pod stropom jaha Gašperček peklenskega vrabca in kriči: „Hudobnež, hudobnež! Moja roka, moja roka!“

Hipoma me zbudi smeh, ki je odmeval nad menoj; obenem se zaveti pred mojimi očmi luč. „Poglejte no gnezda!“ zaslišim glas svojega očeta, nato pa ostrejšje: „Vstani, fant!“

To je bil glas, ki me je vselej dvignil. Odprem široko oči in zagledam svojega očeta, ki je stal z Leskarjevima pri zabojih; gospod Leskar je imel v roki prižgano svetilko. Sprva se še dvigniti nisem mogel, ker je bil zaboj kratek in sem se zvil v njem v dve gubi. Ko sem pa skočil na noge, sem tako nerodno zamahnil z roko, da bi bil kmalu gospé Leskarjevi zbil klobuk z glave.

„No, no, fant!“ reče ona in stopi korak nazaj; ko stopim iz zaboja, začnem hitro pripovedovati, ne da bi se kaj bal, kaj sem naredil zjutraj.

„Gospa Leskarjeva,“ reče moj oče, ko sem končal, „saj mi dovolite, da obravnam sam s fantom doma to stvar!“

„Seveda, seveda,“ reče ona kakor bi mi zagotavljala dobro zabavo.

Rezika se je medtem prebudila, in oče jo je vzel v naročje. Videl sem, kako ga je objemala, mu šepetala nekaj na uho, mu nedolžno gledala v oči in zatrjevala s prikimovanjem. Kmalu nato seže gospod Leskar mojemu očetu v roko. „Dragi gospod,“ reče, „otroka prosita drug za drugega. Mati, ti tudi menda nisi tako huda! Ne storimo jima nič žalega!“

Gospa Leskarjeva je pa še vedno malo hudo gledala izpod svojega klobuka. „No, boš videl, kako boš igral brez Gašperčka,“ reče in strogo pogleda svojega moža. V očeh svojega očeta sem videl neko zadovoljnost, ki mi je dajala upanje, da ne bo viharja; ko je oče še obljubil Leskarju, da mu poizkusi popraviti Gašperčka in si je gospa dobrohotno popravila klobuk, sem vedel, da ni več nevarnosti zame in za Reziko.

Kmalu smo stopali skozi temne prostore, gospod Leskar s svetilko naprej, midva z Reziko pa, držeč se za roke, za njimi. „Lahko noč, Pavel! Jaz grem spat,“ reče Rezika. Niti opazil nisem, da smo prišli že domov.

(Dalje.)

Zapojte mi, ptičke!

*Zapojte mi, ptičke,
o rojstni vasi,
zapojte mi, ptičke,
o dragi sestrici,
o mami dragi
zapojte!*

*Res pojejo ptičke
o vesnici zlati,
res pojejo ptičke
o pisani trati,
o tem, kar sem prosil —
molčijo ...*

Bogumil Gorenjko.

